

РЕШЕНИЕ

№ 976

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 29.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **5760** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] срещу Акт за прихващане и възстановяване № 1300582/06.02.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 765/25.04.2013 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения акт на жалбоподателя е отказано възстановяване на сумата в размер на 47 791 лева, представляваща присъдени в полза на дружеството съдебни разноски.

В жалбата, от съда се иска А. да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Посочено е, че административният орган не се е съобразил с логиката на закона и константната съдебна практика. Твърди се, че по силата на чл.129, ал. 5, т. 3 от ДОПК, разноските се прихващат с публични задължения или да се възстановяват по този ред, защото прихващането на насрещни вземания е най-ефективния, бързия и свързан с най-малко разноски инструмент за погасяване на насрещни задължения, който е познат още от римското право. Що се отнася до възстановяването, то логиката е, че щом фискът може да събира публични задължения по специален ред, то и когато данъкоплатците имат права срещу фиска във връзка със спорове относно тези публични задължения, то отново следва да е приложим този ред. По тази причина законодателят е предвидил именно такъв начин на удовлетворяване на вземанията срещу НАП. Инвокирани са доводи, че Дирекция „ОДОП” не може да бъде страна в

производство чл. 129 от ДОПК, т.к. това производство се развива пред орган по приходите, а дирекцията не е „орган по приходите” съгласно чл. 7 от ЗНАП. Нормата на чл. 129, ал. 7 от ДОПК налага извода, че присъдените разноси по данъчни дела се предявяват пред компетентния орган.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващия се представлява от адвокат А., който поддържа жалбата. Допълнителни съображения са изложени в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] не се явява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че производството е започнало във връзка с направено от дружеството искане за прихващане или възстановяване вх. № 26-И-1087/24.01.2013 г., по повод на което е извършена проверка, възложена с Резолюция за извършване на проверка № 1300582/31.01.2013 г. издадена от Началник на сектор „Контрол” при ТД на НАП, „ГДО”.

Резултатите от извършената проверка са обективирани в процесният А. № 1300582/06.02.2013 г. В акта е посочено, че на [фирма] е издаден Ревизионен акт №[ЕИК]/13.12.2010 г., който е оспорен по административен ред. С Решение № 1042/17.06.2011 г. на директора на дирекция О. С. /понастоящем дирекция „ОДОП” С./ РА е отменен в частта на определените задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2008 г. и потвърден в останалата част. Дружеството е оспорило акта в потвърдената част по съдебен ред, като с Решение № 592/08.02.2012 г. Административен съд София-град е отменил частично РА №[ЕИК]/13.12.2010 г. и е осъдил Дирекция „О.”, при ЦУ на НАП, [населено място] да заплати разноси по делото в размер на 47 791 лева. Първоинстанционното решение не е оспорено пред ВАС и е влязло в сила от 01.03.2012 г.

След анализ на приложените писмени доказателства, органът по приходите е приел, че са налице основания по чл. 129, ал. 5 и ал. 6 от ДОПК за възстановяване на дружеството на корпоративен данък за данъчен период 2006 г. по РА №[ЕИК]/13.12.2010 г. в размер на ефективно внесена сума в размер на 7 580,00 лева, както и законна лихва в размер на 1 539,67 лева. По отношение на посочените в т. 3 от искането съдебни разноси в размер на 47 791 лева, е счетено, че не са налице основания за възстановяването на сумата, тъй като възстановяването на съдебни разноси не попадат в обхвата на публичните вземания по чл. 162, ал. 2 от ДОПК.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в А., поради което го е потвърдил.

По искане на жалбоподателя беше изслушано заключение на Съдебно-икономическа експертиза, чието писмено заключение е присъединено към доказателствения материал, събран по време на производството.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за надлежно връчване на

оспореният А.. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 23.02.2013 г. /вх. № 26-И-2662/. Решение № 765/25.04.2013 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] също няма данни е връчено на оспорващия по предвидения в закона ред, поради което следва да се приеме, че подадената на 14.05.2013 г. чрез административния орган жалба / вх. № 53-00-518/, е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и законни интереси и следователно е подлежащ на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

За да издаде оспорения А., органът по приходите е приел, че претендираните за прихващане и възстановяване суми от [фирма] суми, представляващи присъдени разноски по друго административно дело, не попадат в обхвата на нормата на чл. 162, ал. 1 от ДОПК, в която са изброени видовете публични вземания.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изтъкнатия от ответника довод.

В свое Решение № 5853 от 24.04.2012 г. по административно дело № 9718/2011 г., ВАС, I отделение, посочва, че разпоредбата на чл. 129, ал. 5, т. 3 ДОПК предвижда процедура по възстановяване/прихващане на суми като разноски, като законодателят е предвидил това да стане в 30-дневен срок от предявяване на влязъл в сила съдебен или административен акт. Процесният случай е именно такъв. В разглеждания казус не се спори, че с влязло в сила решение № 592/08.02.2012 г. на Административен съд София-град е отменен частично РА №[ЕИК]/13.12.2010 г. Със същото решение е Дирекция „О.”, при ЦУ на НАП, [населено място] е осъдена да заплати на дружеството направените в хода на производството съдебно-деловодни разноски в размер на 47 791 лева. С искането до приходният орган оспорващият е поискал възстановяване на тази сума.

Неоснователни са направените от ответника оплаквания, че присъдените разноските не могат да се разглеждат като публични вземания по смисъла на чл. 162, ал. 1 от ДОПК. Визираната норма е неотнормисима в случая, защото в специалния закон – ДОПК се съдържа изрична норма - чл. 129, ал. 5, т. 3, уреждаща правото на възстановяване/прихващане на разноски. Възстановяване, респ. прихващане следва да се извърши от приходния орган по реда именно на тази норма.

Безспорно е, че за жалбоподателя съществува и възможност да получи присъдените му суми по реда на Глава С. от АПК, във връзка с чл. 519, ал. 2 от ГПК, защото решението на административния съд представлява годно изпълнително основание, по смисъла на чл. 268, т. 2 от АПК.

Разглежданият случай се отличава от визираното общо правило на изпълнение срещу административни органи и държавни органи, защото в ДОПК е предвидена специална възможност за прихващане или възстановяване на присъдените разноски, т.е. специалният закон дерогира действието на общия. Право на кредитора е кой от двата способа за удовлетворение на вземането ще избере. Правилно дружеството е отпредило искането си за прихващане на дължимите суми до органа по приходите при

ТД на НАП, [населено място], защото видно от приетото заключение на допуснатата СИЕ, което съдът кредитира, като мотивирано и компетентно, разноси по съдебни дела, за които е осъдена Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, при ЦУ на НАП, [населено място] се изплащат от бюджета на ТД на НАП, [населено място], в качеството на третостепенен разпоредител с бюджетни кредити.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения А. е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен, а преписката да се върне на органа по приходите при ТД на НАП, [населено място], за издаване на нов А., с което да се прихване или възстанови претендираната от жалбоподателя сума от 47 791 лева, представляваща присъдени в негова полза разноси с Решение № 592/08.02.2012 г. на Административен съд София-град.

С оглед изхода на спора на оспорвания се дължат разноси. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 129, ал. 7, във връзка чл. 160, ал. 1, пр. 2 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] Акт за прихващане и възстановяване № 1300582/06.02.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 765/25.04.2013 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място].

ВРЪЩА ДЕЛОТО КАТО ПРЕПИСКА на компетентния орган при ТД на НАП, [населено място], за издаване на нов А., в съответствие със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП, [населено място], да заплати на с адрес [населено място], [улица], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 1500 /хиляда и петстотин/ лева, представляваща направени от дружеството съдебно-деловодни разноси, от които 50 лева, внесена държавна такса, 250 лева, внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, дало заключение по допуснатата СИЕ и 1200 лева адвокатско възнаграждение за едни адвокат.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..